

Som on som i l'estratègia 1-2-3

Quan no tens ni exèrcit, ni estats potents al darrere ni un reconeixement internacional, l'única força que et queda és la força no-violenta ciutadana ben organitzada

Des dels inicis de la repressió més explícita exercida per l'estat espanyol contra el poble català arran del referèndum de l'1-O, els qui comprenen la mentalitat que de fa segles domina l'estat han tingut clar que els presos i exiliats no tornaran a casa fins a la independència.

"Repressió més explícita" fa referència al fet que no ve d'ara, sinó de segles. Que sigui més o menys explícita no la fa menys certa. I dic "contra el poble" diferenciant el significat del terme "poble" (com a sentiment nacional i comunitari) del terme "ciutadania" (com a terme oficial de relació administrativa amb un estat).

Totes les accions simbòliques realitzades des de fa anys per molta gent era força evident que no portarien a cap llibertat, sinó bàsicament a expressar una indignació i a denunciar la vulneració de drets fonamentals.

I som on som, val més saber-ho i dir-ho: vam fer figa per manca d'una organització ciutadana no-violenta capaç de donar resposta a la repressió postdeclaració. Quan no tens ni exèrcit, ni estats potents al darrere, ni un reconeixement internacional, l'única força que et queda és la força no-violenta ciutadana ben organitzada. I ni els polítics, ni les grans entitats cíviques ni la mateixa ciutadania com a tal no ho vam preveure.

I som on som encara sense estratègia ni unitària ni tan sols una qualsevol, encara que sigui d'algun dels grans agents socials o polítics. Hi ha una incomprendible dificultat dels líders per comprendre i empènyer cap a una estratègia no-violenta comuna en clau de país que podríem anomenar l'estratègia 1-2-3:

1. Articular la vertebració ciutadana abans mencionada en forma d'arbre assembleari des dels municipis, comarques i vegueries, cobrint tot el país a cavall de la fase deliberativa ciutadana del procés constituent. Però no pas de la forma espontània i descoordinada que planteja el Consell Assessor del Fòrum Constituent presidit per Lluís Llach. Sense un calendari, mètode i pla comunicatiu comuns i potents i amb un Fòrum social integrat per gent a l'atzar i per entitats, no tindrà prou força ni vertebrarà el país. I això és més responsabilitat de les grans entitats i ciutadans que del Govern o Consell Assessor. Si ells no ho promouen pel motiu que sigui, la responsabilitat subsidiària recau en el poble.

2. Un multireferèndum amb els resultats de la fase anterior deliberativa, que pot aspirar a una participació de més del 70% del país, esdevenint el nou 1-O.

3. I ara sí, gràcies a la motivació del segon punt i a la vertebració del primer, articular les mobilitzacions ciutadanes no-violentes als punts estratègics del país i durant els dies que calgui fins forçar la negociació política, no del *què*, sinó ja del *com* transitar cap a la voluntat expressada pel poble.

Si el poble continua mirant enlaire esperant la il·luminació i les instruccions dels líders i no és capaç d'activar aquestes tres passes sense demanar permís -si és que no som infants encara-, agafarem torticolis de tant mirar enlaire mentre continuem reclamant uns quants anys més el retorn dels exiliats i presos polítics com el màxim triomf que som capaços d'imaginar i de reclamar a no se sap ben bé qui.

La finestra d'aquesta oportunitat històrica és encara oberta, no sabem per quant temps més, anhelant que ens hi posem sense mirar cap enlloc més que cap a nosaltres mateixos, si no és que necessitem perllongar encara més la repressió per acabar de comprendre allò de que "només el poble salva el poble" (no agraiem mai prou l'ajut que ens hi està fent l'estat espanyol i tots els qui el sostenen).